

něné zmateční stížnosti vyhověti a rozsudek jako zmatečný dle čís. 5 a 9 a) Šu 281 tr. ř. zrušiti. Ve věci samé rozhodnouti nebylo však zrušovacímu soudu možno vzhledem k tomu, že, jak patrno ze shora uvedeného, rozsudek nezjišťuje, zda jednal obžalovaný ve zlém úmyslu, vyžadovaném ke skutkové podstatě zločinu dle Šu 122 a) tr. zák. Nežbylo tudíž než odkázati věc dle Šu 288 čís. 3 tr. ř. na soud první stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 1265.

Automobil nelze počítati k předmětům v Šu 85 písm. c) jmenovitě uvedeným. Pokud spadá zavinění řidiče pod § 337 tr. zák.

(Rozh. ze dne 15. září 1923, Kr I 392/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 4. února 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle Šu 335, 337 tr. zák., potud, že zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž vina stěžovatelova byla posouzena podle Šu 337 tr. zák., dále ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost vytýká dle Šu 281 čís. 10 tr. ř., že by nanejvýše jíti mohlo o přešupek Šu 335, nikoli o přečin Šu 337 tr. zák., ježto automobil není zařaděn mezi předměty, v Šu 85 c) tr. zák. jmenovitě uvedené, jež vesměs jsou hromadnými dopravními prostředky, živelní silou hnanými a jichž poškození jest s to ohrožovati velký počet osob, čehož u automobilu není, a že i jinak nebylo tu následkem pomalé jízdy s osvětleným automobilem na přímé, v ranních hodinách neolidněné, dobře dlážděné ulici poměrů, jež mohly by označeny býti zvláště nebezpečnými. Ve spojení s tím vytýká se dotyčnému odůvodnění rozsudku nejasnost dle Šu 281 čís. 5 tr. ř. Připustiti jest stížnosti, že automobil nelze přiřaditi k předmětům, v Šu 85 c) tr. zák. jmenovitě uvedeným, avšak nelze popírati, že při automobilech již pro jich strojovou konstrukci, jakož i jich sílu hnací pravidelně značně se stupňuje ono nebezpečí, jež spojeno bývá všeobecně s užíváním povozů na veřejných ulicích a silnicích, takže bylo by, hledíc k okolnostem konkrétního případu rozhodovati o tom, dostoupilo-li nebezpečí stupně v Šu 85 c), 337 tr. zák. předpokládaného, poněvadž okolnosti tyto mohou v jednotlivém případě mírniti pravidelné ono nebezpečí, které jinak povahou uvedeného stroje bylo by odůvodněno. Budiž zde oproti vývodům stížnosti poukázáno na to, že tvrzení stížnosti, že jde v Šu 85 c) tr. zák. výlučně o hromadné prostředky dopravní, jichž poškození jest s to ohrožovati velký počet osob, nemá dostatečné opory v zákoně, z něhož vyplývá spíše, že též intenzita nebezpečí pro jednotlivé osoby posta-

čuje, by opodstatnila poměry zvláště nebezpečné. Napadený rozsudek omezuje se co do odůvodnění v tomto směru na pouhý obrat, že při provozování jízdy automobily jest následkem jejich silostroje a strojové konstrukce v ž d y zvýšenější nebezpečí, než při jiných vozidlech, tažených silou živočišnou, a nezabýval se vůbec okolnostmi konkrétního případu. Jako takové přichází však krom místních poměrů, na něž poukazuje stížnost, zejména v úvahu nepatrná rychlost, s níž se automobil v době nehody pohyboval a která by byla asi připustila, by řidič automobil okamžitě zastavil, kdyby byl právě, používaje povinné opatrnosti, povoz před ním jedoucí vůbec postřehl. Za těchto okolností jest ovšem odůvodnění podřadění pod § 337 tr. zák. nejasné, a stanovisko rozsudku právně pochybené. Bylo proto vyhověti odůvodněné zmateční stížnosti, rozsudek co do kvalifikace dle §u 337 tr. zák. a výroku o trestu zrušiti a věc v rozsahu zrušení vrátiti do první stolice k opětnému projednání a rozsouzení.

Čís. 1266.

»Stranictvím« ve smyslu §u 104 tr. zák. jest každé poskytnutí výhod úředníkem osobě, na niž se vztahuje jeho úřední působnost, přiči-li se tyto výhody zákonným neb úředním předpisům a značí porušení služebních povinností, uložených mu těmito předpisy.

Neoprávněné výhody poskytované za dary vězňům dozorcí.

(Rozh. ze dne 17. září 1923, Kr I 144/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Karla S-a, Rudolfa H-a a Františka B-a do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 17. října 1922, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem §u 104 tr. zák., a uvedl po právní stránce v

d ů v o d e h :

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. odporují rozsudku zmateční stížnosti všech tří stěžovatelů způsobem v podstatě navzájem se shodujícím. Dovozejí souhlasně, že se jednání stěžovatelů nedostává zákonného znaku skutkové podstaty zločinu dle §u 104 tr. zák., spočívajícího v tom, že se pachatel dal darem svést ke stranictví. Ne každé nedovolené poskytnutí výhody úředníkem osobě, která je předmětem jeho úřední činnosti, sluší prý kvalifikovati jako uvedený zločin, nýbrž pouze takové, kterým je dotčen vážný veřejný zájem, na př. překažení účelu kolusní vazby, sprostředkování doručení dopisů obsahu závažného. V případě stěžovatelů jde prý jen o nešvar, podléhající pouhému stíhání disciplinárnímu. Tomuto právnímu názoru zmatečnických stížností přisvědčiti nelze. Zmateční stížnosti vykládají pojem stranictví ve smyslu druhé věty §u 104 tr. zák. zřejmě příliš úzce. Správně odpovídá tomuto pojmu každé poskytnutí výhod úředníkem osobě, na niž se vztahuje jeho úřední působnost, přiči-li se tyto výhody zákon-